

noget paa dette Punkt. Det ærede Medlem gav her — uden egentlig Foranledning, synes det mig, i det foreliggende Lovforslag — en længere Udvikling af sit Syn paa Strejker, paa Strejkers Betydning i Fortid og i Nutid o. s. v. Jeg mente, at et Hensyn, som man bør tage til Landstinget og til Talerne i Landstinget, maatte bevirke, at jeg i nogen Grad maatte svare paa det ærede Medlems Betragtninger, og at jeg overfor det ærede Medlems Syn dog maatte gøre et andet Syn gældende. Hvis det ærede Medlem ikke havde ønsket at høre disse Betragtninger fremsat fra min Side, saa havde det maaske været rigtigere af det ærede Medlem ikke at foranledige en Diskussion rejst om saadanne Spørgsmaal, som kunde give Finansministeren Lejlighed til at fremsætte sin Mening. Det ærede Medlem mener, at det Svar, jeg har kunnet give paa Spørgsmaalet om, hvad en Regering agter at foretage overfor Brud paa Overenskomster, som fører enkelte Arbejdere til at standse Arbejdet for andre eller til at fortrædige Samfundet, overhovedet forhindrer mig i at tage Del i denne Diskussion. Det tror jeg ikke, af den Grund, at hvis Statsministeren, som er den naturlige Besvarer af Spørgsmaalet, havde været her til Stede, og Spørgsmaalet var blevet rettet til ham enten her eller under en anden Forhandling, vilde han neppe have svaret andet end jeg, nemlig dette, at Regeringen ikke vilde anse det for formaalstjenligt i Øjeblikket at fremsætte sin Anskuelse om, hvad der var at foretage under disse Forudsætninger. Hvis Regeringen skulde mene, at der krævedes bestemte Foranstaltninger overfor Samfundsforeteelser, som mange eller alle mener er faretruende for Samfundet, maa Regeringen fremsætte saadanne i Forslag eller Beslutninger til Vedtagelse paa Rigsdagen, og mener man, det er saa paa krævet, at Regeringen bør foretage noget straks, ja, saa maa den høje Rigsdag give Ministeriet en direkte Opfordring dertil. Men det har i alt Fald ikke været Meningen med de Forespørgsler, der er rettede her i al Almindelighed til mig paa Basis af dette Lovforslag. Man har ud fra en naturlig Følelse af det utrygge i Øjeblikket ment, at det kunde være heldigt at faa en Regeringsudtalelse, men jeg er fuldkommen forvisset om, at den Udtalelse, som min Kollega Statsministeren vilde have fremsat i Dag, vilde ikke have været forskellig fra den, som jeg har maattet fremsætte for det høje Ting.

Paa eet Punkt maa jeg desværre fore-

tage en Rettelse. Det var sagt mig af meget kompetente Folk, inden jeg gik ind i det høje Ting, at det allerede var vedtaget ved den Generalforsamling, der holdes i Dag, at Strejken skulde ophøre i Morgen. Det er nu blevet mig sagt, at skønt man mente, at Stemningen var derfor, havde Afstemningen endnu ikke fundet Sted. Dette gør ganske sikkert en stor Forskel, thi før Afstemningen har fundet Sted, er man ikke ganske sikker i sin Sag. Men jeg vil gerne sige, at da er det hensigtsmæssige i at føre en Diskussion om disse Forhold i Landstinget i Dag mig endnu mere tvivlsomt. Jeg skulde tro, at det vilde være tidsnok at tale om disse Spørgsmaal, naar vi ser, hvorledes Forholdene udvikler sig i den nærmeste Fremtid.

Foss: Forholdet er ingenlunde det, at jeg er misfornøjet med at høre den højtærede Finansministers filosofiske Betragtninger — de plejer altid at være meget aandrige —, men jeg gør opmærksom paa, at medens et Medlem af Tinget under en Situation som den nuværende maa nøjes med at stille Spørgsmaal og begrunde dem ud fra sin Opfattelse, er Forholdet det, at naar det Spørgsmaal stilles, hvad Regeringen agter at gøre, venter man ikke et Svar af rent filosofisk og debatterende Art, men et Svar af positiv Karakter, som drejer sig om, hvad Regeringen agter eller ikke agter at foretage sig. Nu forekommer det mig, at den højtærede Ministers sidste Svar for saa vidt ogsaa kom nærmere ind paa denne Realitet, som den højtærede Finansminister udtalte, at han var forvisset om, at hvis den højtærede Statsminister havde været til Stede, vilde han ligesom den højtærede Finansminister have svaret, at det var klogest ikke at udtale sig under den nuværende Situation. Nu vel, det er en Maade at behandle Spørgsmaalet paa. Jeg kunde dog meget vel tænke mig, at den højtærede Regering havde foretrukket at gaa en lignende Vej som f. Eks. Ledelsen af Dansk Arbejdsmandsforbund, som ikke har sparet paa nogen kraftig Udtalelse og Advarsel. Det vil med andre Ord sige, at jeg kunde tænke mig, at naar man i et Land har en Regering, og naar denne Regering har til Opgave at styre og lede og fremsætte Forslag, at den under en saadan Situation rettede et Advarselsord til det paagældende Borgerskab. Det forekommer mig uheldigt, naar den høje Regering i en saadan Situation lægger